

jo prøve sin Lykke paa Fagforeningens Kontor; hvis han kommer høfligt, faar han nok et høfligt Svar; hvis han kan dokumentere, hvilket Medlem det drejer sig om, kan han nok faa at vide, hvorfor dette Medlem har betalt 11 Kr. 50 Ø. i August 1925. Men jeg gentager, som jeg sagde i Dag, at egentlig talt er det et Spørgsmaal, som ikke angaar andre end det paagældende Medlem; jeg forstaar ikke, hvad det vedkommer det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Fraenkel: Jeg vil først udtale min Glæde over, at den højtærede Statsminister dog lovede at gøre den lille Bevilling paa 10 000 Kr., som jeg ønskede til Undersøgelse af en Udvikling af visse Forhold her i Landet, som efter min Mening indeholdt Muligheder for en Udvidelse af Erhvervslevet, til Genstand for velvillig Overvejelse. Naturligvis havde jeg hellere set Pengene paa Bordet med det samme; man husker jo saa meget af sin Danske Lov, at man erindringer, at „paa løse Ord og Kærlighedsforsikringer er intet at eragte, men kun paa to gode Mænds Underskrift“. Men Tiderne er jo til Nøjsomhed, og jeg takker altsaa ogsaa for dette Tilsagn og haaber, at det skal føre til det Enderesultat, jeg ønsker.

Saa er der en Sag, som er den egentlige Grund til, at jeg tager Ordet, og dér er jeg i nogen Grad paa Siden af min ærede Partifælle Hr. Pürschel, for saa vidt som ogsaa jeg beklager, at den højtærede Statsminister ikke er rigtig sikker i sine Citater af Modstandere. Hvis det drejede sig om en Nuance, vilde jeg ikke have taget Ordet her i Aften, men naar det drejer sig om, at der bliver tillagt en den stik modsatte Mening af den, man i Virkeligheden har, og det oven i Købet er en saa vigtig Sag, som det her drejer sig om, er jeg nødt til at imødegaa det.

Den højtærede Statsminister sagde i Anledning af mine Udtalelser om Tolden — jeg har maaske Lov til at citere nogle Linier —: „Jeg ved ikke, for hvilken Gang det ærede Medlem fremsætter den Paastand, at det danske Landbrug i Virkeligheden, naar man ser rigtig til, er et protektionistisk Erhverv“.

Men det har jeg aldrig sagt. For det første var det nu slet ikke min Mening at tale om Told, da jeg havde Ordet første Gang. Jeg gjorde det, fordi den ærede Ordfører for Venstre paa en særlig udfordrende Maade omtalte dette Spørgsmaal. Han sagde, at Tolddebatter var, som be-

kendt, en ørkesløs Ting, som man ikke kunde have at gøre med heroppe; det afholdt ham ikke fra selv at tale nogle Spalter Told til Rigsdagstidenden, men vi andre maatte altsaa ikke. Det irriterede mig, og derfor begyndte jeg altsaa at tale om Told, da jeg fik Ordet.

Hvad sagde jeg saa om Tolden? Jeg sagde selvfølgelig ikke, at det danske Landbrug var et protektionistisk Erhverv. Det kan man ikke sige om et Landbrug, der afsætter langt den største Del af sine Ting i et aabent Marked, og som ikke forlanger hjemme hos sig selv Told for disse Ting. Men det, jeg sagde, var, at Landbruget havde min Beundring for den Maade, hvorpaa det i Praksis øvede Toldpolitik, for det var netop den rigtige Maade, de gjorde det paa, idet de anvendte Frihandel, naar de tjente ved Frihandel, og anvendte Beskyttelse, naar de tjente ved Beskyttelse.

Hvis jeg maa citere, hvad det var, jeg sagde, saa staar der: „De“ — nemlig Landbrugerne — „har dér drevet det til en rent ideal Haandtering af Toldpolitikken, saaledes at de har Frihandel, hvor de tjener ved det, og Beskyttelse, hvor de tjener ved det. Bedre kan man ikke gøre det.“

Formanden: Jeg vil gerne henstille til det ærede Medlem og til andre ærede Medlemmer, naar de citerer Rigsdagstidenden, at anføre Tidendens Spaltenummer.

Fraenkel: Dette staar paa Sp. 465, og et andet Sted paa samme Spalte siger jeg, at „det“ — nemlig Landbruget — „har forstaaet at gennemføre en Toldpolitik, som er mønsterværdig for alle Erhverv, for dér, hvor det har Nytte af at have Frihandel, tager det Frihandel, og dér, hvor det har Nytte af at have Beskyttelse, dér tager det Beskyttelsen“.

Det er, hvad jeg har sagt, og aldeles ikke det, som den højtærede Statsminister stikker mig i Skoene: at jeg skulde have kaldt vort Landbrug for et protektionistisk Erhverv. Det er mig om at gøre at faa slaaet fast, hvad jeg har sagt, og det er mig ogsaa om at gøre at tilbagevise denne underlige hovne Maade, paa hvilken Venstre undertiden optræder overfor Folk af anden Partifarve, saaledes naar den ærede Ordfører for Venstre siger: Jeg har Lov til at tale om Told, men det er der ingen andre Medlemmer, der har, og ligesaa naar den højtærede Statsminister siger til mig: Han har, jeg ved ikke for hvilken Gang, fremsat